„Noh, kuulge ommeti, õpetaja herra, ta mõtleb mundgu Mari peale.“

„Ja minu naesel ei ole jälle muud peas kui Pritsu Peeter.“

„Aga lapsed,“ ütles õpetaja herra, „Peetrist ja Maríst on juba ka paar saanud.“

„Jah, muidugi; et ta mind ei saanud, siis tegi Prits Haagi tütrega pulmad!“

„Ja see oleks teda käest lasknud, kui mina weel poismees oleks.“

„Nii eht teisiti, see on Teile ükspuha kõik.“ „Mitte sugugi ei ole see mulle ükspuha, kui Prants teise järel jookseb,“ kostis Kadri ja litsus põlle nurgaga wastu silmi.

„Ka mulle ei ole see meele järele kui Peter nii sagedaste meie juure sisse tuleb ja minu naene siis tema kõrwale istub ja juttu westab.“

„Ma pean iga wõõra wastu lahke olema.“ „Ja mina ei wõi mitte harimata kombel mööda minna kui Pritsu naene mulle juhtub wastu tulema.“

„Ja, ja, mina juba tean, kuidas asjalugu on.“

„Mina nõndasammuti.“

„Aga lapsed, nii ei tohi kristlik abielu rahwas mitte teine teisega elada,“ sõitles õpetaja herra.

Kõik see ei aitanud ommetegi mitte. Waen kaswas ja läks hullemaks, nõnda et üht päewagi mööda ei läinud, kui wõõrastemajas „Kuldseakesele“ tüli ja riidu ei olnud.

Tali tuli; ilus Jõulupüha läks mööda ja wanaasta õhtul olíwad alalised wõõrad koos, kelle juure ka peremees ja perenaene asusíwad. Laua ülemises otsas istus wärwija Okert, kes puhkamise ajal arstiteaduse raamatuid uuris, selle järele teaduslikka kõnesid pidas, ja igaüht, kes ennast tema kätte usaldas, arstimise alla wõttis. Abiotsijaid tuli õige rohkeste tema juure, sest päris tohter oli üks kümmekond wersta sealt eemal ühes wäikeses linnakeses.

Okert arstis nii inimesi kui elajaid ühesuguse armastuse ja hoolega. Et temal selle juures mitte igakord õnnelik käsi ei olnud — noh, mis tema siis senna wõis parata, eks ka kõige kuulsamate tohtrite juures seda ette tule.

Teises laua otsas istus endine advokatikirjutaja Beker. Ta pidas poodi, kus wanu asju müüdi ja seal kõrwal andis ta nõuu ja seletusi kohtuasjades. Beker ei sallinud wärwijat, sest et see tema ainsa weel terwe hamba haige asemel oli wälja tõmmanud.

Nurgaadwokati kõrwal oli wiimsest Saksa-Prantsuse sõjast üks wana kurt soldat, ja selle kõrwal jälle 250-ne naelaline pagarimeister Sui, kellel sõõgiisu oli nagu rehepeksjal ja ühe kaustäie teise järele nahka pani ja sellegipärast kurwameeleline oli ja seal juures weel wäga ebausklik. Sui ja Okert waheldasiwad oma arwamisi teine teisega.

„Kõik selge rumalus! Seda ei ole olemas!“ kinnitas Okert.

„Ja see on ommetegi olemas! Kui ma Teile ütle, et minu õnnis wanaema seda ise on näinud,“ kostis Sui.

„Auu Teie õndsa wanaemale, aga niisugust waimude lugu ei usu tänapäew enam ükski mõistlik inimene. Mis Teie, kooliõpetaja, selleşt arwate?“

See kuiwjas mees ei olnud tähelegi pannud, mis teised rääkisiwad, waid ütles niisama wahele: „Taewa ja maa wahel on enam asju kui Teie koolitarkus seda teab eht unesgi näha.“

„Nu jah, seal Teie kuulete nüüd! Kui keegi oma abikaasa kruuduse üle kahewahel on, siis on tal üksnes tarwis, ühel ööl kaheteistkümnest ööst, risttee peale minna — meil siin ligidal on niisugune sünnis ristitee — omad silmad, kui kestöö tund lööb, kinni pigistada, kolm korda kinniste silmadega kummardada ja siis kohe ümber waadata. Kui keegi seda teeb, siis seisab tema abikaasa kaasarmukene tema ees, niipea kui ta silmad jälle lahti teeb.“

„Ütleme, see oleks tõeste nõnda,“ hüüdis Okert, „mis kasu sellest siis oleks?“

„Tühi lori, seda saab ilma nende wiguritetagi teada.“

„Mitte ikka,“ ütles Prants Hippel, ja waatas sapiselt oma naise peale: „Seda proowi wõiks kergeste teha.“

„Sel katsel on ka oma halb külg,“ ütles Sui edasi. „Kui kahtlane isik ei ilmu, siis arwab mees eht naene oma teise poole kruuduse sellega selgels tehtud olema, kui ta aga iseennast näeb . . . . . —“

„Ja siis?“

„Siis kuulutab see temale ette, et ta sel aastal peab surema.“

„Kas kuuled —“

„Ja näeb ta üht kutwat eht sugulast, siis sureb see kaheteistkümne kuu jooksul.“

„Sooo! —“